

nemlig til, at det ikke vil have Spørgsmaalet løst, altsaa vel noget lignende, som Højres Ordfører her i Fjor ønskede: At lade Vaalse være den uløste Konflikt Sogn. Jeg tror, at kan vi faa dette Spørgsmaal bragt til Side ved denne praktiske, lille Lejlighedslov, vil vi kunne skride til en principiel Debat om Forholdet mellem Kirke og Stat, uden at den forvirres, uden at den forgiftes ved meget af det, der er kommet op under den Affære, som det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) nylig omtalte, Affæren, som begyndte den 3. December 1910. Og jeg er ikke uenig med det ærede Medlem i den Karakteristik, han gav af den Maade, hvorpaa den Affære paa næsten alle Trin er taget af de Mænd, der havde med den at gøre.

Med disse Ord skal jeg paa min Gruppens Vegne anbefale dette lille Lovforslag til hurtig Gennemførelse.

Johs. Fog-Petersen: Det fremsatte Lovforslag giver, saa vidt jeg ser, en efter Omstændighederne tilfredsstillende Løsning af de øjeblikkelige folkekirkelige Vanskeligheder. Jeg mener, det bør hilses med særlig Tilfredshed, at der nu synes at være aabnet en Udvej til en endelig Ordning af de folkekirkelige Forhold i Vaalse Sognemenighed, en Ordning, som denne Sognemenigheds Medlemmer i saa lang Tid har ønsket. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) i hans Omtale af tidligere Forhandlinger og heller ikke i hans Bemærkninger om Bispstillingens Betydning. Jeg glæder mig over det ærede Medlems Udtalelse om, at han paa sit Partis Vegne anbefaler Lovforslaget til velvillig Fremme, og noterer med Tilfredshed, at man forstaar Betydningen af det Menighedsraadsvalg, der nu har fundet Sted i Vaalse, og som heller ikke var til at tage fejl af.

Det ærede Medlem fra Vinderup sagde, at den højtærede Kirkeminister i Gaar gjorde sig Umage for at vise, at hans Lovforslag ikke var Venstres. Det ærede Medlem gjorde sig i Dag Umage for at vise, at det var Venstres. Det ser jeg ikke noget som helst ondt i, det er meget menneskeligt og forklarligt. Det nye i Lovforslaget bestaar imidlertid deri, at Personerne er nævnte, som det ærede Medlem ogsaa bemærkede, og dette nye er ret vigtigt. Det har blandt andet et Blad som „Kristeligt Dagblad“ for i Dag i høj Grad haft Øje for. Hvorledes Forholdet vil blive, naar nye Personer træder til, er et Frem-

tidsspørgsmaal, som det ikke nytter at diskutere i Dag. Men saa meget, mener jeg, kan og bør siges nu, at dette lille Lovforslag vil gøre definitivt Ende paa den folkekirkelige Utryghed, som i Aarevis har hersket i Vaalse, og jeg tror ikke, der i en meget lang Fremtid her i Landet kommer en Kirkeminister, der vil hindre en folkekirkelig Menighed i at faa den Mand til Præst, den ved sin valgte Repræsentation enstemmig ønsker at faa.

Med disse Ord skal jeg paa det radikale Venstres Vegne anbefale dette Lovforslag til hurtig og velvillig Fremme.

Schovelin: Paa en noget usædvanlig Maade rettede den højtærede Kirkeminister, da han fremsatte dette lille Lovforslag, et Angreb paa det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, inden han kom ind paa den saglige Begrundelse af Lovforslaget, hvormed det ogsaa kneb. Han udtalte om det konservative Folkeparti følgende — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de faa Linier —: „Højre har jo i denne Forbindelse stillet sig ret mærkeligt, idet Højre her i Tinget stemte for Venstres Forslag, medens Højre derimod stemte imod det oppe i det andet høje Ting“. Som Ordfører for Højregruppen gjorde jeg ved Sagens Behandling i Fjor allerede opmærksom paa, at denne Sag i højeste Grad var en af dem, med Hensyn til hvilke Partiliniernes neppe kunde siges at være afgørende. Dette er en Betragtning, der naturligvis staar den højtærede Kirkeminister højt fremmed, da han tilhører et Parti, hvor man altid har ensartede Meninger om alt lige fra Svinepolitik op til de højeste Samvittighedssager, fordi man sætter Partidisciplinen over alle andre menneskelige Følelser.

Men naar nu den højtærede Kirkeminister har saa meget imod, at „Højre“, som han kalder det, i Landstinget stemte imod en Ordning som den af Venstre i sin Tid foreslaede, og Højre her nede stemte anderledes, skal jeg bemærke, at vi gerne skal gøre ham den Fornøjelse denne Gang at stemme ens. Han vil ikke faa den Vederstyggelighed at se, at det konservative Folkeparti i Folketing og Landsting skulde stemme forskelligt i denne Sag, og det ikke mindst fordi det, som var det principale Standpunkt for det konservative Parti her nede, og som jeg meget kraftigt understregede baade i Betænkningen og i mine Bemærkninger her i Salen, er, om jeg saa maa sige, det, som er *slaaet*